

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-2300/16
16.3.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Мирјане Симић, председника већа, Марије Марковић и Душице Живковић, чланова већа, у парници тужиоца Н. Д. из П., чији је пуномоћник П. А., адвокат из С., против тужене Републике Србије – Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у П., ради накнаде штете, одлучујући о жалбама странака, изјављеним против пресуде Основног суда у Пожаревцу П1-262/15 од 29.2.2016. године, у седници већа одржаној дана 16.3.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца Н. Д. из П. и тужене Републике Србије – Министарства правде и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Пожаревцу П1-262/15 од 29.2.2016. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1-262/15 од 29.2.2016. године, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике у плати са коефицијентом 30% и исплаћене плате са коефицијентом 10% за период од 1.6.2008. године па закључно са 13.1.2011. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике у плати за период од 1.1.2007. године па закључно са 31.5.2008. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом 3. изреке, обавезана је тужена да на име тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.6.2008. године па закључно са 14.1.2011. године Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала П. Ставом 4. изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на његово име изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала П. Ставом 5. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 141.974,80 динара.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбе, побијајући је и то: тужилац у ставовима 2, 4. и 5. изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужена у ставовима 1, 3. и 5. изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу тужене.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14) и у границама разлога наведених у жалбама, Апелациони суд је утврдио да су жалбе неосноване.

У поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. наведене законске норме, на коју се жалбама странака неосновано указује тврђењем да је изрека пресуде неразумљива, да пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама, те да су наведени разлози нејасни, јер супротно овим наводима жалби првостепена пресуда наведене недостатке не садржи.

Неосновано се жалбом тужене побија првостепена пресуда у усвајајућем делу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и са тим у вези због погрешне примене материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у утуженом периоду решењем тужене број 112-00-7/11/2007-03 од 2.2.2007. године био распоређен на радно место управника Окружног затвора у П. Решењем тужене број 112-00-8/61/2007-03 од 23.11.2007. године тужилац је распоређен на радно место начелника службе за опште послове, а решењем тужене број 112-2141/07-01 од 27.11.2007. године тужиоцу је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плата према одређеној платној групи и разреду почев од 27.11.2007. године и на основу члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција укупан коефицијент је по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем увећан за 10%. Решењем тужене број 121-670/09-01 од 2.2.2009. године, у односу на исто радно место, извршена је корекција процента увећања коефицијента тужиоца због ранијег распореда тужиоца на друго извршилачко радно место и утврђен је нови коефицијент за обрачун и исплату плате тужиоцу почев од 1.2.2009. године, а на основу члана 7. став 3. Уредбе укупан коефицијент увећан је за 10%. Решењем тужене број 120-02-3/5/2009-03 од 4.5.2009. године тужиоцу, распоређеном на радно место заменика управника Казнено – поправног завода у П. – 3., утврђен је коефицијент за обрачун и исплату плате тужиоцу почев од 15.4.2009. године, а на основу члана 7. став 3. Уредбе укупан коефицијент увећан је за 10%, по ком је тужиоцу плата исплаћивана до 14.1.2011. године. Одлуком Уставног суда ИУ-63/2007 од 18.11.2010. године, објављене у “Службеном гласнику РС“, број 1/11 од 14.1.2011. године“ утврђено је да одредба члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција („Службени гласник РС“, број 16/07 и 21/09) није у сагласности са Уставом и законом, а иста производи правно дејство од 14.1.2011.

године када је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије“. Тужилац се пре подношења тужбе обраћао туженој са предлогом за исплату разлике плате и отклањања последица применом појединачних аката, међутим тужена није поступила по наведеном предлогу и није отклонила последице примене наведених појединачних аката. Тужилац није покренуо управни спор због ћутања управе пред Управним судом у смислу члана 15. а у вези члана 19. Закона о управним споровима, као и одредбе члана 198. став 2. Устава Републике Србије и на тај начин није издејствовао да се отклоне последице примене појединачних аката у смислу одредбе члана 61. Закона о Уставном суду, јер Уставни суд није одредио начин на који ће се отклонити последице настале услед примене појединачних аката. Како су решења од 27.11.2007. године, 2.2.2009. године и 4.5.2009. године постала правноснажна и извршна тужиоцу је на основу таквих решења обрачуната и исплаћивана плата за спорни период. Висина потраживања тужиоца је утврђена на основу извештаја обрачунских служби Округног затвора у П., Округног затвора у С. и Казнено – поправног Завода П. – 3.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд поступио када је, применом одредби материјалног права на које се у образложењу побијане пресуде позвао, усвојио тужбени захтев тужиоца за период од 1.6.2008. године до 13.1.2011. године и одлучио као у ставу 1. изреке побијане пресуде. За овакву своју одлуку првостепени суд је дао довољно јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и са тим у вези правилност примене материјалног права, жалбени наводи тужене се свде на тврђење да тужилац није оспоравао законитост предметних решења у законом прописном року, због чега су иста постала правноснажна, што даље значи да је тужиоцу вршена исплата плате у складу са решењима која су донета на основу прописа који је важио у време њиховог доношења, а која су била извршна све до 14.1.2011. године, те да му стога не може припадати ни право на накнаду штете.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 262. став 2. закона о извршењу кривичних санкција („Службени гласник РС“, број 85/05) било је прописано да се, лицу коме се радни стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем плата, сразмерно степену увећања стажа осигурања увећава до 30% од плате која је законом утврђена за одговарајућу платну групу. Одредбом члана 263. Закона о извршењу кривичних санкција („Службени гласник РС“, број 85/05 и 72/09) прописано је да се, директору Управе и запосленима стаж осигурања може рачунати у увећаном трајању, тако да се сваких 12 месеци ефективно проведених у обављању послова рачуна највише до 16 месеци стажа осигурања (став 1.), да се лицима из става 1. овог члана коефицијент сразмерно степену увећања стажа осигурања увећава до 30% (став 2.), да висину коефицијента за обрачун и исплату плата у Управи утврђује Влада (став 3.), те да радна места на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем споразумно утврђује министар надлежан за правосуђе и министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања (став 4.). Одредбом члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција („Службени гласник РС“, број 16/07) било је прописано да се државним службеницима којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, а чије радно место је разврстано у звање вишег саветника,

самосталног саветника и саветника, коефицијент без обзира на степен увећања стажа, увећава за 10%. Уставни суд Републике Србије, одлуком ИУ број 63/07 од 18.11.2010. године („Службени гласник РС“, број 1/11 од 14.1.2011. године) је утврдио да одредба цитираног члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција није у сагласности са Уставом и Законом.

Имајући у виду наведено, а при чињеници да Уставни суд није донео одлуку о начину отклањања последица неуставне Уредбе, нити је Влада Републике Србије у оквиру својих овлашћења обезбедила извршење одлуке Уставног суда за спорни период неуставног и незаконитог умањења коефицијента за обрачун плате тужиоцу, а да је тужена донела одлуку којом је тужиоцу признала право на увећани коефицијент само за период од 14.1.2011. године (од доношења одлуке Уставног суда па убудуће), по оцени Апелационог суда, а како то правилно закључује и првостепени суд, тужена наведеним поступањем није отклонила штетне последице које је тужилац претрпео у периоду од 1.6.2008. године до 13.1.2011. године, па се у том пропуштању управо и огледа незаконит рад тужене. Стога су без утицаја на правилност одлуке првостепеног суда жалбени наводи тужене да је тужилац био дужан да пре подношења тужбе тражи поништај решења на основу којих му је вршена исплата плате са умањеним коефицијентом, а ово из разлога што се у конкретном случају не ради о повреди права запосленог на основу појединачног акта послодавца, већ о потраживању накнаде штете која је настала као директна последица примене неуставне и незаконите Уредбе донете од стране тужене, на основу које је тужиоцу утврђен мањи коефицијент за обрачун плате од оног који је утврђен законом, због чега је правилно поступио првостепени суд када је применом одредбе члана 154. став 1. у вези члана 172. ЗОО обавезао тужену да тужиоцу накнади причињену штету, са припадајућом законском затезном каматом у смислу одредбе члана 277. ЗОО, а на начин ближе наведен у ставу 1. изреке побијане пресуде.

С обзиром да је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете на име разлике у заради за период од 1.6.2008. године до 13.1.2011. године, то је исправно поступио и када је ставом 3. изреке побијане пресуде обавезао тужену да на име тужиоца надлежним фондовима уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за наведени период, будући да тужиоцу ово право припада у складу са одредбом члана 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Надаље, неосновано се жалбом тужиоца побија првостепена пресуда у ставовима 2. и 4. изреке, због погрешне примене материјалног права, тиме што се тврди да првостепени суд у погледу истакнутог приговора застарелости потраживања није применио одредбу члана 376. ЗОО, а код чињенице да се ради о накнади штете.

Ово стога што тужилац губи из вида битну чињеницу да се у погледу застарелости новчаног потраживања примењује одредба члана 196. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), по којој одредби сва потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе, и која као таква представља *lex specialis* у односу на одредбу члана 376. ЗОО, на чијој примени тужилац инсистира. У конкретном случају тужилац је поднео тужбу за накнаду штете на име разлике у исплаћеној плати за период од 1.1.2007. године до 13.1.2011. године, због чега сходно одредби члана 361. ЗОО трогодишњи рок застарелости потраживања тече од доспелости сваког појединачног давања, односно од сваке појединачне исплате

плате. Полазећи од ове чињенице, а при чињеници да је тужилац тужбу у овој парници поднео дана 7.7.2011. године, то је правилан закључак првостепеног суда да је његово потраживање застарело закључно са даном 31.5.2008. године, због чега се супротни жалбени наводи тужиоца показују као неосновани.

Како обавеза туженог на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање зависи од основаности потраживања које се односи на исплату разлике у плати из става 2. изреке побијане пресуде правилно је поступио првостепени суд када је одлучио као у ставу 4. изреке побијане пресуде.

Имајући у виду да се ниједним жалбеним наводом не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде Апелациони суд је изјављене жалбе одбио као неосноване и применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде. Потврђено је и решење о парничним трошковима садржано у ставу 5. изреке првостепене пресуде, јер је исто донето правилном применом чланова 153. и 154. ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12).

Применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Апелациони суд је ставом другим изреке ове пресуде одлучио о захтеву тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му накнади трошкове жалбеног поступка, тако што је исти одбио као неоснован, јер тужилац није успео у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Мирјана Симић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**